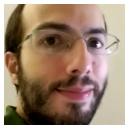
Una parada

Per JoanM el dv., 18/01/2019 - 21:00

Passejant de tornada a casa, em paro aixecant els ulls. Fa fred, però el cel està tot clar, ni un núvol... tot és firmament. Quedo en èxtasi contemplant cada racó ple d'estels de tota mida, i recordant que estic veient la llum que va sortir d'ells fa anys, potser una quantitat esfereïdora d'anys! Potser alguns ni existeixin, a hores d'ara...

Penso en el Gènesi, els dos relats de la Creació: dos ben diferents, precisament per recordar que allò que s'explica no és literalment científic, sinó una veritat profunda: Déu ho crea tot i tot és MOLT BO. Els estels que contemplo, la nit, el dia, els animals, les plantes, les persones, la sexualitat, l'art, la intel·ligència, l'humor... hi ha una harmonia que em supera, uns cicles que per més que explicats per l'evolució em diuen "existeixo!", i això ho trobo tant fascinant... "Domineu la terra", diu el primer relat, "el va posar al jardí de l'Edèn perquè el conreés i el guardés", diu el segon relat. Em sento petit, admirant tanta immensitat al cel, però amb una responsabilitat després de rebre tantes coses, i tant bones, de part de Déu. Canviar el meu ull reconeixent la bondat de Déu en les coses, una primera missió.

Fa fred, i m'afanyo a tornar a casa. Però aquest minut de parada espiritual ha canviat alguna cosa dins. Potser caldrà fer-la més sovint. Gràcies!